

Theologiae Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Intellectu & Scientia Dei, ejusque Objecto. Item de
voluntate & volitione Dei, ejusque Objecto

Bosco, Jean a

Antverpiae, 1686

Concl. I. Libertas Dei adeò necessaria est ad aliarum rerum contingentiam,
ut si prorsùs tolleretur, nulla creatura simpliciter & omnino contingenter
fieret.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73680)

quod non diligit necessariò optimum; amore enim inefficaci magis complacet in meliori & perfectiori, Hactenus Franc. & nos cum illo. Ex quo patet, quare in Conclus. addiderim ly, Efficiat; quia de simplici complacencia hic non disputatur; sed de efficaci tantummodò voluntate, quã Deus ad extrã liberè operatur, non solùm liberè physice, sed etiam moraliter;

& idèd possibilia, quæ vult, producit, & quæ non vult, non producit: omnia quippe operatur secundùm consilium seu beneplacitum suæ voluntatis. Quærit aliquis à me, quid sit illud beneplacitum, sive, quid sit velle liberum Dei, jam edissero; & quia res molestissima est, pro ea instituo novam Sectionem, in ordine

SECTIO TERTIA. DE LIBERTATE DEI.

Ntequam explicem hanc libertatem, operæ prærium erit, resolvere sequentem quæstionem; an libertas divinæ potentie, seu voluntatis, ita sit radix prima contingentis rerum creaturarum, ut si divina potentia ageret ex necessitate naturæ, necessitatem inferret omni creatæ potentie; adeoque nihil eveniret contingentem, sed omnia necessariò. Et quàmvis plerique, extra scholam Scoti partem negativam amplectantur, equidem nos, tamquàm veri discipuli Doct. Subr. ejus vestigiis inbærentes, dicimus, & erit

CONCLUSIO I.

Libertas Dei adèd necessaria est ad aliarum rerum contingentiam, ut si prorsùs tolleretur, nulla creatura simpliciter & omnimodè contingenter fieret.

St sententia Scoti 1. dist. 2. q. 2. s. *Ostenso esse, num. 20. circa finem: Ita tertio arguitur sic. Aliquid causatur contingenter: ergo prima causa contingenter causat; ergo volens causat. Probatio prima consequentia: Qualibet causa secunda causat in quantum movetur à prima: ergo si prima necessariò movet, qualibet alia necessariò movetur, & qualibet necessariò causat: ergo si aliqua causa secunda contingenter movet, & prima contingenter movebit: quia non causat secunda causa, nisi in virtute prima causæ, in quantum movetur ab ipsa.*

Simili modo argumentatur Doct. eod. l. dist. 8. q. 5. s. Iste rationibus, n. 19. dicens: Secundo arguitur. Aliquid fit contingenter in entibus; ergo prima causa contingenter causat. Antecedens concedunt Philosophi: consequentiam probò sic. Si prima causa necessariò se habet ad causam proximam, sit illa B. B. igitur necessariò movetur à prima causat: B autem eodem modo quo movetur à prima causa, movet proximam subigitur B. necessariò causat movendo C. & C. movendo D. & sic in omnibus causis procedendo, nihil contingenter erit, si prima causa necessariò causat. Eandem sententiam tradit d. l. i. dist. 39. q. un. s.

Tertia positio, n. 12. Nulla (ait) contingentia potest esse in causatione alicujus causæ, respectu sui effectus, nisi prima causa contingenter se habeat ad causam proximi-

nam sibi, vel ad suum effectum.

Quod nunc probatur breviter ex hoc, quod causa movens, in quantum movet, si necessariò movet proximam sibi, vel producit suum effectum. Totà ergo ordinatio causarum usque ad ultimum effectum, necessariò produceret, si habito prima causa ad sibi proximam sit necessaria. Præterea: causa prior prius naturaliter simpliciter respicit effectum suum, quàm causa posterior: ergo in illo priori, si habet necessariam habitudinem ad ipsum, dabit sibi esse necessarium: in secundo autem instanti natura non potest causa propinqua dare sibi esse contingens; quia jam præintelligitur habere à prima causa esse repugnans contingentia. Nec potest dicere (tertia positio) quod in eodem instanti ista dua causa dant esse causato; quia super illud esse non posset fundari necessaria habitudo ad illam causam perfectè dantem esse, & contingens habitudo ad aliquam aliam causam.

Igitur Conclusio nostra est sententia Scoti, quam sequitur, & sic explicat Smif. tr. 3. Disp. 2. n. 47. Is (ait) non intendit asserere, quod causa prima (per se ex ratione causæ primæ) prius naturà secundùm aliquam distinctam motionem moveat, quàm causa secunda, quando ad aliquè effectum concurrunt; nam hoc alibi expr. dè negat (quidquid sit de rei veritate) ut patet 2. dist. 37. q. un. (aliàs, 2.) s. Ad solutionem istorum, & alibi; sed per prioritatem naturæ intelligit prioritatem dignitatis, & vult, Deum ob rationem causæ primæ, & omnipotentis, illaturum necessitatem omnibus effectibus causarum secundarum, si ageret ex necessitate naturæ.

Atq; hoc eam ob causam, quod ex ratione quidem primæ fiat ut nihil possint agere causæ secundæ, nisi ipso Deo influente: & hoc est, quod Scotus ait, causam secundam non posse movere, nisi motam à prima causa, id est, nisi adjutam à prima causa; & quod ob necessitatè agendi, Deus influeret potentissimo influxu, seu quantum posset: quod denique ob rationem omnipotentie causam secundam possit determinare ad unum, & exercitium libertatis ejus impedire (etiamsi naturà suã, sibiq; relicta, sit libera in agendo) ut supponit Scotus 4. dist. 49. q. 6. s. Dico ergo, cum communi Theologorum. Sic ergo, propter istã in causando eminentiam causæ primæ, & omnipotentis, quam vocat Scotus prioritatem naturalem in causando, rectè dixit Subr. Doctor, Deo agente ex necessitate naturæ, nihil in rebus eventurum contingenter. Hactenus Theod.

Gg 2

Porro

4. Prima probatio.

Secunda.

5. Exponeitur à hac sententia em Smif. sup.

Scotus per prioritatem naturæ hic intelligit prioritatem dignitatis.

6. Quomodo causa secunda, nisi moveatur à prima, non moveat.

7. *Obijciuntur.*
*Ad contingenti-
am effectus suffi-
cis ut una
causa con-
tingenter
causet.*

*Probatur
variis
emplis.*

8. *Quid re-
quiratur, ut
aliqua cau-
sa concu-
rat contin-
genter.*

*Falluntur
Adversarii.*

9. *Non est si-
mile in ex-
emplis ad-
ductis.*
Smiling.

10. *Secundum
argumen-
tum Adver-
siorum.*

Porro secundum hunc intellectum doctrinae Scoticae per se corruunt omnia, quae contra illam communiter obijciuntur. Quorum primum est: quia ad contingentiam effectus sufficit, aliquam causam ad illum concurrere contingenter: sed hoc fieret, etiam si causa prima ageret ex necessitate naturae: ergo, hoc non obstante, aliqua evenirent contingenter. Major probatur: quia generatio hominis ab homine & sole causata est libera contingens, propter libertatem hominis, quam vis sol agat ex necessitate naturae. Idem est de actu libero procedente ab habitu agente per modum naturae, & à potentia libera. Simile quid videtur in effectibus defectuosis (quatenus contingentia defectum aliquem importat) quod à causa perfecta & imperfecta procedit effectus imperfectus; ut à potentia motiva & libia clauda claudicatio; ex una praemissa necessaria & altera contingenti. Conclusio contingens; ex una evidenti & altera probabili Conclusio probabilis.

Minor verò probatur: quia ut aliqua causa concurret contingenter, non aliud requiritur, quam ut habeat potentiam, vel naturam suam indifferenter ad agendum, & non agendum, vel saltem defectibilem, & impedibilem ab actione, & ut hæc potentia à suo connaturali modo agendi non divertatur per extraordinarium superioris causae concursum, aut per novum ordinem causarum. At etiam si prima causa ageret ex necessitate naturae, equidem causa secunda haberet talem potentiam; ergo &c.

Ita Adversarii. Sed falluntur: nam, ut patet ex dictis, data ista hypothese, id est, supposito, quod causa prima ageret ex necessitate naturae, causa secunda libera diverteretur à suo connaturali modo agendi per Dei concursum, determinantem illam ad unum.

Nec est simile (inquit Smiling sup. num. 48.) in exemplis adductis: nam sol non potest determinare liberum hominis arbitrium ad voluntatem generandi, nec habitus potentiam; cum liberum arbitrium non essentialiter subordinetur soli, nec potentia subordinetur habitui, sed habitus potentiae. Estque idem de causa perfecta, & imperfecta, quarum neutra alteri sic subordinatur, ut illam extrahat è naturali suo agendi modo; prout causa prima extraheret causam secundam data hypothese quaestionis, & supposita primae causae omnipotentia & essentiali sub ordinatione causarum secundarum ad illam, ut ostensum est. Sic ille.

Hinc non valet secundum argumentum Adversariorum caulantiu, quod ex sententia Scoti sequeretur, actum voluntatis nostrae nunc non esse liberum, nisi quia Deus ad illum liberè concurret: Consequens est absurdum. Consequentia probatur: quia tota ratio, ob quam nostrae voluntatis actus esset necessarius, Deo agente ex necessitate naturae, dicitur esse, quia Deus ad illum necessariò concurreret: ergo etiam tota ratio, ob quam actus voluntatis nostrae nunc sit liber, est; quia Deus ad illum liberè concurret. Hujus autem Consequen-

tis absurditas patet: quia sequitur, nostram voluntatem non habere propriam libertatem; sequitur item, appetitionem equi esse tam liberam, quam nostram; quia etiam ad appetitionem equi Deus liberè concurret.

Hoc dico argumentum non valere. Patet ex statim dictis in solutione primi argumenti. Non enim (ut bene notat Smiling supra num. 49.) nostrae voluntatis actus nunc est liber adaequatè; quia Deus ad illum liberè concurret; sed etiam, quia proxima & particularis potentia, ad illum concurrèns, est intrinsicè libera, & in exercitio à libertatis usu non impedita, scilicet Deo illam minimè determinante ad unum; quorum minimum, scilicet esse intrinsicè liberum, non competit appetitui sensitivo: secundum verò, scilicet à Deo non determinari ad unum, non competeret appetitui rationali seu voluntati, si Deus ageret ex necessitate naturae.

Ad Consequentiae probationem respondetur: Data hypothese, quod Deus ageret ex necessitate naturae, totam rationem, cur causa secunda ageret necessariò, non fore, quia Deus concurreret necessariò; sed etiam, quia determinaret hujusmodi necessario concursu causam secundam ad unum, ut declaratum est. Unde nec modò tota ratio, ob quam causa secunda agit liberè, est, quod Deus liberè concurret; sed quia sic concurret liberè, ut eam non determinet ad unum, prout eam posset liberè determinare, etiam per liberum consensum; ut patet in Beatis, quorum voluntatem ad amorem beatificum sic determinat libero concursu ex parte Dei. Hucusque Smiling.

Sic, inquam, determinat, ut, secundum Aliquos, tollat ejus libertatem seu contingentiam: quamquam oppositum non sit improbabile apud Scotum 4. dist. 49. qu. 6. num. 15. Alii tamen potest dici, quod contingentia voluntatis in suo ordine concludit contingentiam simpliciter effectus; quia cujuscumque est contingentia concludit contingentè effectum; & per consequens, simpliciter contingens est, quod non peccet (Beatus) tamen nunquam eveniet; quia causa superior semper praeservat. Sed dices: saltem in potestate voluntatis est, ut eveniat. Posset dici; quod non ideo est minus beata (voluntas) si in potestate ejus sit, quod eveniat, quod tamen nunquam eveniet; & ideo nunquam eveniet, quia voluntas divina semper praevient.

Et ibidem num. 11. ad idem propositum sic inquit: Patet, quod beatus sit impeccabilis in sensu compositionis; hoc est, non potest simul esse beatus & peccare: sed in sensu divisionis, quod manens beatus non habeat potentiam & possibilitatem ad peccandum; potest intelligi dupliciter: vel per aliquid sibi intrinsicè, quod excludit potentiam talem: vel per causam extrinsecam, quod excludit potentiam propinquam ab illo: verbi gratia, est habens visum, cum habeat potentiam intrinsicè videndi quoscunque corpus; tamen potest per aliquam causam extrinsecam fieri perpetuò impossibilis ad videndum de potentia propinqua, utpote si illa causa faciat perpetuam distantiam visus ab illo corpore: sicut si esset obliqua.

obsculum perpetuum inter calum empyreum, & oculum damnati, ille oculus non posset videre calum empyreum, loquendo de potentia propinqua, & hoc per causam extrinsecam prohibentem potentiam perpetuam: posset tamen videre potentiam remotam & intrinsecam, ita quod nulla esset causa intrinseca impossibilitatis.

15. Sic dico, quod nulla est causa intrinseca in voluntate Michaeli nunc beati, per quam excludatur potentia ad peccandum pro aliis, in sensu divisionis, non est autem causa intrinseca prohibens istam potentiam omnino reduci ad actum: sed per causam extrinsecam est impossibilis potentia illa propinqua ad peccandum, videlicet per voluntatem Dei praevenientem illam voluntatem, ut semper contineret actum fruendi, & ita nunquam posset potentiam suam remota non fruendi, vel peccandi reducere ad actum: siquidem nunquam causa secunda praevenit a causa superiori agente ad unum oppositum potest potentia propinqua exire in aliud oppositum. Concedo ergo, quod Michaeli beatus, & sit peccabilis in sensu divisionis, loquendo de potentia remota. Hucusque Doct. Subt.

16. Ergo secundum hanc viam, dicit aliquis, quam ipse putat probabilem, tamen si Deus necessario ageret, voluntas nihilominus contingenter ageret, id est, posset non agere in sensu divisionis, loquendo de potentia remota. Cur enim determinatio voluntatis, data hypothese, quod Deus necessario ageret, potius tolleret potentiam remotam ad actum oppositum, quam modum eam tollit determinatio voluntatis ad actum beatificum? Si igitur potentia ista remota sufficit, ut sit simpliciter contingens, quod beatus non peccet; & per consequens, simpliciter contingens actus beatificus; quidni etiam foret simpliciter contingens actus voluntatis, est Deus ageret necessario? Sic ille. Tu cogita, an bene.

17. Ceteroqui, non sufficere, ad hoc, ut effectus sit simpliciter contingens, contingentia voluntatis, id est, potentia remotam ad oppositum effectum, indicat Scotus dicto num. 15. in principio, ubi respondet ad sequens argumentum: Non minus tollit indifferentiam voluntatis determinationis eius a causa superiori, quam a causa inferiori; ergo si ex ratione causalitatis suae est indeterminata ad operationem, ita repugnat naturae suae, quod illa indifferentia tollatur per causam superiorem, sicut per inferiorem; sicut ergo est contra naturam voluntatis, quod habitus determinet eam necessario, ita est, quod Deus determinet.

18. Ad hoc, inquam, argumentum respondet: Quod voluntas in suo ordine causandi hoc causat, hoc est proprium huius causae; quod ulterius cum contingentia ex parte eius sit omnimoda contingentia ex parte effectus, hoc requirit contingentiam omnium aliorum concurrentium ad effectum. Repugnat autem libertati eius, quod contingentia, qua necessario est ex parte ipsius, non ponat contingentiam simpliciter, quantum est ex parte omnium inferiorum; quia tollit ipsam esse causam in ordine superioris sed non repugnat sibi, quod contingentia eius non ponat

contingentiam ex parte effectus simpliciter, quantum est ex parte causae superioris: quia causa superior non determinatur ab ipsa; non est ergo simpliciter contra naturam eius, quod determinetur a causa superiori, hoc est, quod non sit contra naturam eius, oppositum agere, sicut esset contra naturam eius, determinari ab habitu, sive a natura inferiori. Igitur, data hypothese, quod Deus ageret ex necessitate naturae, liquidum constat, secundum hanc doctrinam Scoti, effectum voluntatis creatae non fore simpliciter contingentem; quia Deus, qui concurrat ad effectum tamquam causa superior, & dignior, atque independentis a voluntate, seu determinatione eius, non haberet contingentiam in agendo; sed ageret ad extremum potentiae suae, quae, cum sit infinita, determinabit ipsam voluntatem ad unum; vel dicendum, quod Deus non possit sic eam determinare taliter a eius natura.

Audite Doct. Subt. 1. dist. 8. q. 5. n. 20. Omnis causa necessario agens agit secundum ultimum potentia suae; quia sicut non est in potestate sua agere, & non agere; ita nec intensè & remissè agere: ergo si prima causa necessario causat, causat quidquid causare potest. Vel ergo non potest determinare voluntatem ad unum, vel si potest, eam determinabit. Atque adeo actio, quae jam liberè egreditur a causa secunda, tunc egrederetur necessario; nec voluntas se determinaret, sed potius determinaretur a causa prima, non quasi alia esset actio primae, alia secundae causae; sed quia (inquit Smit. sup. n. 50.) eadem indivisibilis actio utriusque tunc non egrederetur a causa secunda cum indifferentia & libertate, prout modo egreditur, quando prima causa secundam sinit agere motus suos. Hæc ille:

Qui ibidem supponit, Scotum non velle, quod prioritas naturae, quae ait, primam causam movere prius, quam secundam, esse prioritatem alieius instantis, in quo prius moveat distincta motione prima, quam secunda; cum (inquit) ex mente ipsius, solum sit prioritas dignitatis; non tamen qualitatis; sed talis, ex qua (data hypothese quaestionis) sequatur causae determinatio ad unum, quae modo non sequitur ex dignitate causae primae; quia licet ratione illius dignitatis possit causam secundam determinare ad unum; tamen, ratione suae libertatis non vult; sed relinquit eam suo arbitrio, atque eam ratione suum ei concursum accommodat, ut eam a seipsa determinari permittat. Sic ille.

Sed, ut verum fatear, hæc mens Scoti dubia est, ut patet per alibi dicta ex Felice, qui licet admittat concursum simultaneum; equidem asserit motionem antecedentem ex parte Dei, si non physicam, saltem moralem, & illam putat esse doctrinam Scoti: apud quem 1. dist. 39. q. un. num. 12. lego sequentia verba: Causa prior prius naturaliter simpliciter respicit effectum suum; quam causa posterior: ergo in illo priori, si habet necessariam habitudinem ad ipsum, dabit sibi esse necessarium, in secundo autem instanti natura non potest causa propinqua dare sibi esse contingens, quia

Scotus.

Conclusio.

19.

Causa necessario agens, agit ad ultimum potentia sua.

Scotus.

Smiting.

20.

Quomodo causa prima movet secundam.

21.

Felix asserit motionem antecedentem ex parte Dei.

Putat, esse sententiam Scoti.

jam praeintelligitur habere à prima causa esse repugnans contingentis; nec potest dicere, quòd in eodem instanti ista dua causa dant esse causato; quia super illud esse non potest fundari necessaria habitudo ad illam causam, perfectè dantem esse, & contingens habitudo ad aliquam aliam causam. Ut sit de hoc, parum refert ad præsentem difficultatem; quia non minùs per illum concursum, seu motionem præviam, si foret necessaria, necessitaretur creatura, seu determinaretur voluntas ad unum, quàm per concursum simultaneum, ut patet consideranti ea, quæ jam dicta sunt.

22.
An determinatio ad unum tollat omnem potentiam ad actum oppositum.

Patet omnino, reponit quispiam; sed nondum scio, quid sit illa determinatio ad unum; an tollat omnem potentiam tam proximam, quàm remotam ad actum oppositum; an verò tantum potentiam proximam; Respondetur: Illa determinatio ad unum, tolleret potentiam ad actum oppositum, eo modo in creatura, sicut in Deo, datà hypothesi quæstionis; id est, eadem foret necessitas nostræ actionis, & actionis divinæ; cum sit una & indivisibilis actio in nostra sententia; atque ut foret distincta, nulla tamen est ratio distinguendi illas necessitates. Si ergo determinatio ad unum in Deo tolleret omnem potentiam tam proximam, quàm remotam, quidni similiter in creatura? Si autem in Deo non tolleret, neque in creatura.

23.
Quomodo in casu proposito Deus determinaret nostram voluntatem ad unum.

Igitur datà hypothesi, Deus determinaret voluntatem nostram ad unum, sicut, in communiori sententia, determinat voluntatem Beati ad actum beatificum; qui licet non sit coactus aut violentus, sed voluntarius, utpote procedens à voluntate cum perfecta cognitione finis, & circumstantiarum; equidem absolute necessarius, utpote carens indifferentià ad utrumlibet. Et idem, sine libertate Dei in agendo ad extrà, nihil simpliciter & omnimodè contingenter fieret; sed omnia simpliciter necessariò, id est, non liberè libertate indifferentiæ. Cum ergo constet multa fieri contingenter & liberè in nobis, cur non etiam constet, Deum esse præditum liberà voluntate? Tu cogita. Quid autem sit illa libertas in Deo, sive, quid sit velle liberum Dei, quis nobis edisseret? Hoc opus hic labor est, ut patebit ex Conclus. sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO II.

Velle liberum Dei est aliquid reale intrinsecum, scilicet ipsa mer volitio necessaria Dei, quatenus ab ipsa egreditur aliqua denominatio, quæ posset non egredi.

24.
Deus est præditus liberà voluntate. Probaturs ex variis Scripturis.

Fide divinà credimus, Deum esse præditum liberà voluntate, juxta illud ad Ephes. 1. v. 11. In quo (Christo) etiam & nos sorte vocati sumus, prædestinati secundum propositum ejus (Dei) qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ. Id est (ut notat Smil. tr. 3. disp. 3. num. 5.)

secundum consilium sibi beneplacitum, seu à voluntate acceptatum, eo loquendi modo, quo idem Apostolus ad Coloss. 1. v. 13. ait: Qui eripuit nos de potestate tenebrarum, & transfudit in regnum Filii dilectionis suæ; id est, Filii dilecti. Eandem veritatem tradit Apost. 1. Cor. 12. v. 11. Hac autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult, id est, pro libero voluntatis arbitrio. Et Rom. 9. v. 11. Cum enim nondum nati fuissent (Ela & Jacob) aut aliquid boni egissent aut mali (ut secundum electionem propositum Dei maneret) non ex operibus &c. Quis autem ignorat electionem supponere consultationem seu consilium; hoc verò non est nisi de iis, quæ aliter & aliter possunt fieri, seu quæ quis aliter & aliter velle & facere potest? Cum ergo dicat Apostolus, Deum omnia operari secundum consilium, & propositum Dei manere secundum electionem, significat, illum aliter & aliter velle & facere posse.

Sed enim, dicit aliquis, voluntas per consilium necessitatur & determinatur ad unum. Sic enim quando consilium intellectus ex duobus mediis alterum proponit, tamquam utilius ad finem consequendum, non posse voluntatem eligere id, quod minùs utile apparet, docet. Nonnulli, & omnes sentiunt, supposità efficaci volitione finis, necessitari voluntatem ad electionem medii, sine quo finis haberi non potest, juxta dictamen & consilium intellectus; ergo ex eo, quòd quis velit, & operetur ex consilio, non sequitur ipsum liberè velle & operari. Respondetur ex Smil. sup. n. 6. Etiam si voluntas quoad specificationem necessariò eligeret medium utilius, & consequenter, etiam quoad exercitium, supposità efficaci volitione finis, illud necessariò eligeret; hæc necessitas non proveniret à consilio intellectus; sed à natura voluntatis, quæ talis sit, ut non possit eligere, nisi quod ad finem melius apparet, licet propositio & applicatio objecti, sub ratione melioris, esset conditio sine qua non exiret in actum illa necessitas voluntatis.

Et idem est de electione medii necessarii, supposità efficaci intentione finis; non enim à cognitione medii, sed à seipsa (ut sic dicam) seu intentione finis necessitari voluntas talis medii electionem. In utroque tamen exemplo prima determinatio voluntatis, quæ est ad intentionem finis, est libera; & proinde secunda determinatio, quæ est ad electionem medii, est etiam libera simpliciter, licet ex suppositione prioris sit necessaria. Itaque per intellectum proposito fine, & mediis, voluntas habet id, quod requiritur ad exercitium suæ libertatis, nempe cognitionem deliberativam seu consultivam, quâ posità, voluntas nata est sese determinare liberè simpliciter ad intentionem finis, & mediorum; licet ex suppositione, & secundum quid, necessariò à se determinata sit ad quorundam electionem mediorum. Igitur ex eo, quòd Deus omnia operatur secundum consilium voluntatis suæ, bene inferatur ipsum omnia agere simpliciter liberè, atque ad eò